

Pomladno zdravljenje

Prišla je pomlad in že se pričenjajo odpirati popki. Čas je misliti na zdravje, kajti kot sok v bilki, kri dovoli večje delo kroženja, ki bi lahko imelo težke posledice. Radi tega je treba očistiti telo škodljivih in nadležnih snovi.

Treba mu je dovajati novih in oživljajočih sokov, da ga napravimo odpornega in zdravega. Najboljše v to svrhu je naravno zdravljenje s »PLANINKA« zdravilnim čajem, ki je naraven iz najboljših planinskih zdravilnih rastlin. Dolgoletna skušnjava nam potrjuje, da je »PLANINKA« zdravilni čaj, ki vsebuje najboljši in edini regulator za čiščenje in obnavljanje krvi. »PLANINKA« zdravilni čaj uničuje bolezenske kalli, čisti kri ki potem lahko pravilno kroži in vsled tega popravlja ves organizem. Zdravljenje v 6 do 12 tednih s »PLANINKA« zdravilnim čajem izredno deluje in sicer brez strupov pri vseh sledečih boleznih: pri slabi prebavi želodca in zaprtju telesa, pri slabem delovanju črev in telesni napetosti, vročini, obolenju mokre kisline in zlate žile, slabosti in debeljenju srca, obolenju jeter, nervoznosti in živčnih boleznih. »PLANINKA« zdravilni čaj pospešuje tek in izredno deluje pri arteriosklerozi in osluzenju pljuč.

PLANINKA - ČAJ - BAHOVEC

ki se ne prodaja odprto, temveč v originalno plombiranih paketih z napisom izdelovatelja:

Apoteka Mr. Ph. L. BAHOVEC - LJUBLJANA.

Sv. Vid pri Ptuj. Prosvetno društvo prav lepo dela. Skoro vsako nedeljo imamo igro ali kaj drugega poučnega. Knjižnica Prosvetnega društva se je letos jako pomnožila. Lepo je, da hodi mlado in staro z velikim veseljem po knjige. Dobra knjiga je najboljši tovariš! — Prosvetno društvo Sv. Vid se zahvaljuje svatom na gostiji Sitar-Skerbinšek v Lancovi vasi za lepi dar v korist našemu Slomškovega domu. Bog plačaj!

Št. Ilj pri Velenju. Posnemanja vredno. Na godovanju predsednika Prosvetnega društva v Št. Ilju pri Velenju g. Blaža Dolinšek, ki je pred kratkim prevzel znano Vrbanjakovo posestvo Podkožljem, je vesela družba nabrala 176 Din za društveno knjižnico. Prav lepa hvala! — Blagajnik.

*

O brezposelnosti in od-pomoči proti njej.

Ko tako po dnevnem časopisju vsak dan čitamo, koliko je v tej državi brezposelnih, koliko jih strada zopet v drugih državah, postanejo te vesti čitateljem nekako vsakdanje in se jih privadijo. Ako pa pogledamo tej prežalostni prikazni do dna, vidimo, da je ta pojav nadvse ozbiljen! Številke o ljudeh, ki so brezposelni, številke o družinah, ki so brez kruha, so po splošni cenitvi te-le:

v Severni Ameriki, v deželi bogastva, 4 milijone brezposelnih;
v Kanadi, v deželi zlata, pol milijona brezposelnih;

v Angliji, v deželi trgovine in industrije, 2 in pol milijona brezposelnih;
v Nemčiji, v deželi, katero smatrajo mnogi zopet za bogato, skoro 3 milijone brezposelnih;
v Italiji, v deželi fašizma, okoli 1 milijon brezposelnih.

Če te številke primerjamo s številkami iz kraljevine Jugoslavije, pride mo brez vsakega pretiravanja do zaključka, da si naši državljani, posebno pa mi Slovenci, znamo poiskati zaslужka. Pri nas je skoro vsak delaljubljen človek dosedaj lahko našel zaslужek, če ne bogat, pa vsaj skromen.

Toda tudi pri nas začenja zadnji čas ta pošast groziti hujše in občutnejše. Delavce odpuščajo v Trbovljah, Rajhenburgu, v Kočevju, na Jesenicah, v

sa nazaj. Da bi ga zavarovali pred nepoštenimi in tatinskimi rokami, so priklenili kameniti steber z močnimi železnimi drog. Kljub tej skrbi so se dogajale v prevratni dobi z zgodovinskim sramotilnim kamnom sitnosti. Da bo za večno mir, so v najnovijem času Podsrečani kamen na debelo oblekli v cement, da je presneto težek in je ponočna tatvina brez opaženja naravnost izključena.

Baš ta podsreški pranger si je ogledoval Guzaj od vseh strani, zmajeval z glavo in menil na glas: »Babnice, ve ste pač tako malo mešike ter narobe v glavi, ako mislite, da vam bom verjel, da je to razpokano kamenje trška krona.« Pljunil je po prangerju, ženskam pa pokazal dolgi nos in hotel nazaj k Preskarju na vino ter prigrizek. S pobalinskim obnašanjem se je g. graščinski nameščenc »okrat urezal kakor najbrž nikoli poprej. Liki grom in strela iz jasnega so se zakadile užaljene tržanke v tujega gozdarja. Na mah je bil ves v pljunkih, klobuk razčesan na cesti in logar je padel po tleh, da je zakolobaril

prah, kakor bi bila urezala težka granata na sredino trga. Še na tleh ležečega so že pobesnele Podsrečanke suvale z nogami, da se je kotal kakor sod. Gorje, če bi bil potegnil revolver in ustrelil med ženski svet tudi le za postrašenje. V tem slučaju bi bil linčan in tega se je najbrž zasmehovalec trškega znamenja zavedal, se pobral v največji zmed in beži — beži k Preskarju in za skrbno zaklenjena vrata.

Tržanke so opravile svoje kar javno na sredi ceste in mu niso sledile v krčmo. Lahko se je mirno očedil, jedel ter pil. Ko se je hotel pod večer odpeljati proti Št. Petru, ni mogel voznik napreči, ker mu je nekdo razrezal uprežno jermene na drobne kose. Za lepo svoto si je kupil staro opremo, da je mogel dalje iz tega vražjega gnezda. Ko mu je bila Podsreda daleč za hrbtom, se je še le prav razpukšal, kako sramotno so obračunale z njim navadne ženske, kar se zgodi sicer le malokomu. Sram ga je bilo, jezen je bil in med celo vožnjo od Podsrede do Št. Petra je koval za razljutene Podsrečanke maščevalne na-

Dva pekova vajuca zdrava, iz poštene hiše, prednost imajo tisti, ki so se že učili, vsa oskrba v hiši, mesečna plača 100 D, se takoj sprejmeta. Učna doba 3 leta. Pekarna Berlinger, Vurberg pri Ptuj. 283

Cepljene vinske trte nudi I. trsničarska zadruga v Sloveniji, pošta Juršinci pri Ptuj, žel. postaja Moškajnci. Trte so vskladiščene pri načelniku Jan. Segula v Hlaponcih, kjer se tudi dobijo sadna drevesa, posebno bobovec. Za trte zahtevajte cenik, ki je brezplačno na razpolago. Kratak naslov za pisma: Trsničarska zadruga, p. Juršinci. 303

Šoštanj, Rušah itd. Od raznih strani slišimo klice: »Kam sedaj? Kako bomo preživili sebe in svoje otroke?« Zalostna pesem je to.

Spričo teh razmer je treba poudariti sledeče:

1. Ljudje, ne silite po nepotrebnem z dežele v mesta, tovarne in rudnike! Ostanite doma na deželi! Fant, dekle! Ako ni strašne sile, ostanite na kmetih, bodisi kot viničar, dekla, dninar ali domači obrtnik »na štero«. Toliko je na deželi praznih viničarij, pristav in drugih hiš. Tam se dobi stanovanje, dočim boš v mestu za zaduhlo, mokro, podzemsko stanovanje, če ga sploh dobiš, plačeval po več sto dinarjev! In ko te bodo vrgli kot izmozganega delavca na cesto, boš z bolno družino vred v nadlogo svoji domovinski občini!

2. Tovarne in rudniki naj bi zaposlili predvsem samo domače ljudi. Dandanes pa je eš vedno dosti tujcev v naših podjetjih, ki odjedajo kruh domačim delavcem in obrtnikom!

3. Vlada in banska uprava naj najmeta posojila za regulacijo rek in hroudurnikov (Pesnica, Drava, Mura, Savinja, Sotla itd.), za zgradbo nujno potrebnih cest in mostov, za izsuševanje močvirnatih zemljišč in tistih par tisoč brezposelnih bi v naših krajih takoj dobilo zaslužek. Poleg tega pa bi se naša domovina olepšala in oživil bi tujski promet in trgovina. V banskem svetu je o tem padel mnogoteri pametni nasvet. Naj bi ne padel na nerodovitna tla!

*

Limbuš pri Mariboru. V sredo dne 11. t. m. ob 8. uri zjutraj je po dolgi bolezni in nepopisanem trpljenju, katero je z največjo vdanostjo prenašal, zatisnil svoje trudne oči vzoren gospodar, skrbni oče svojim mnogoštevilnim otrokom, ljubeč soprog svoji neotolačljivi

vi ženi Mariji, dobrote polni sorodnik svojemu obilnemu sorodstvu, vsestransko požrtvovalen odbornik bodisi pri občini, šoli in drugih občekoristnih korporacijah, iskren prijatelj svojim brezštevilnim prijateljem in znancem, globoko veren katoliški mož, čigar zlato srce je vtripalo vedno in povsod le za vse dobro, blago in koristno, z eno besedo: umri je mož, za katerim ni le zaplakala limbuška fara, ampak vsakdo, kdor je skromnega, ljubeznivega, dobrega in za vse, tudi za dušni blagor faranov skrbečega in delujočega moža poznal. Ta zlata vredna duša je bil preminuli gospod Franc Robič, ugleden posestnik na Laznici pri Limbušu. Zakrnjena bolezen rak na jetrih ga je spravila v mnogo prezgodnji grob. Zdravniška veda je storila vse, da bi rešila to dragoceno življenje, a bilo je vse zaman. Umreti je moral v najlepši moški dobi, star šele 54 let. Blagopokojnik je bil rojen 4. novembra 1876 na Laznici, občina Bistrica pri Limbušu. S svojo zdaj vdovelo ženo Marijo sta se poročila dne 28. januarja 1907 na Selnici ob Dravi. Imela sta obilno družino, od katere živi še sedaj 12 otrok. V najlepši medsebojni zakonski slogi in ljubezni sta živela in v pravem krščanskem duhu vzrejala in odgojevala svoje pridne otroke. Pokojnik je bil vzoren gospodar, pridni kot mravlja. Skromen in varčen, kot je bil in to vsepovsod, mu je bilo v prvi vrsti na srcu blagostanje njegovega vzornega posestva. Poleg svojega skrbni polnega dela na svoji imovini se je pa tudi in ne samo, da bi delal, ampak se je tako rekoč žrtvoval občemu blagru občine, šole itd. Bil je dolgo vrsto let občinski odbornik občine Bistrica pri Limbušu, katere blagajnik je bil tudi zadnje čase. Dalje je bil odbornik krajevnega šolskega odbora v Limbušu, odbornik hranilnice in posojilnice v Limbušu, živinorejske zadruga na Laznici ter načelnik kmetijskega odbora. Povsodi je s svojim umnim, vestnim in požrtvovalnim delovanjem užival največje spoštovanje in upoštevanje. Veličastna je bila njegova zadnja pot na domače limbuško pokopališče. Tako mnogoštevilne udeležbe iz cele limbuške fare in daleč od drugod že dolgo nihče ni imel. Udeležila se je žalnega spreveda tudi šolska mladina z učiteljstvom vred ter zastopstvo ognjegasnega društva na Bistrici, katerega podporni ud je bil pokojni in nepozabni gospod Franc Ro-

bič. Od pokojnika se je pri odprtem grobu poslovil domači župnik vlč. g. Andrej Bračič. V svojem poslovilnem govoru je posebno poudarjal vzorno krščansko življenje pokojnika ter njegovo nesebičnost in požrtvovalno delovanje v vsestranski dobrobit limbuške fare. Pri teh njegovih v srce segajočih besedah ni ostalo nobeno oko suho. Sklepno se je z vznemirjenimi besedami od rajnega v imenu šolskih otrok poslovila tudi učenka tukajšnje šole.

Dravograd. Dne 11. februarja je umrla po kratki in zelo težki bolezni Helena Vrhovnik v Starem gradu v njenem 69. letu. Vsem, kateri so ji v njeni bolezni stregli in jo pri slabem vremenu spremili na zadnji poti, prav lepa hvala! Naj v miru počiva!

Sv. Lovrenc na Pohorju. Praviijo, da smo Pohorci že od narave okorni in počasni, pa zato bolj »gvišni«. Zdar je nas pa še sneg zapašel tako na debelo, da nam sega do nosa ali še višje, ako pokleknejo. Vsiad tega je tudi naše poročilo o lanskem ljudskem gibanju tako pozno, pa bo zato bolj zanimivo. V knjigo življenja se je dalo vpisati 76 otrok: 43 moškega, 33 ženskega spola. Izven tega številca so še štiri predčasne mrtvorojenke. Od teh je bilo krščenih v domači župnijski cerkvi 63, v ribniški 7 in v brezniški 6. V »večni pokoj« je stopilo 45 oseb: 24 moških in 21 žensk. V tem številu sta tudi tista dva, ki sta zaspala v mariborski bolnici. Ker pa Mariborčani večkrat »jamrajo«, da jim na tesno hodi za prestore na pokopališčih, zato smo nju rajše v domač kraj prepeljali in tu pokopali. Pohvaliti pa moramo Brezničane, ki vsako leto dajo rajnim iz najsevernejšega kota naše župnije — Podvelke — posmrtni »kvatira«. Nekoliko se res bojimo, da vedno ta krščanska ljubezen do bližnjega ne bo trajala; enkrat si bodo Brezničani zaželeli ta trikot zase; Podvelčane pa srce itak že dolga leta vleče na levo stran Drave, ker imajo do Brezna pol ure, v St. Lovrenc pa skoraj tri ure daleč. Lovrenčani se željam Brezničanov in zahtevam Podvelčanov dolgo ne bomo zamogli ustavljati, ker so nam že iz ravno istega vzroka pred več kot 30 leti Ribničani odvzeli precejšen kos Lehenske občine. No, da se ne bomo kregali, naj še vsaj do prihodnje svetovne vojne ostane vse lepo po starem. — Zaradi dolgotrajne bolezni našega vlč. g. župnika smo imeli v poletju nekaj časa samo ob ne-

Učenka se sprejme v papirno trgovino v Mariboru.

Posestvo se da v najem v Sav. dolini. Naslov v upravi lista. 305

Ne odlagajte, da si oskrbite najboljše cepljene trte, kakor tudi korenjake le od drevesnice in trsnice J. Gradišnik, Šmarjeta pošta Celje. 304

Kava v »Evropa« se priporoča z najboljšim pekerčanskim rizlingom in dnevnim koncertom. Mihael Kokol, kavarnar. 299

Inserirajte!

črte. Ko je pogruntal pravo, se je nasmehnil sam sebi in zagodel: »To izvršimo takoj za svetogorskim sejmom in bo tudi držalo kakor podsrečki pljunki.«

V Št. Petru je nočil v krčmi pri »Mesarju« bolj proti hrvaški strani, da bi jo lažje odkuril, če bi kaj zagrmelo nad njim od strani žandarmerije. Večerjal ter spal je brez skrbi, prav nikdo ga ni motil. Drugo jutro je imel sestanek z došlimi tovariši, ki so bili napravljeni po mešetarsko z dolgimi leskovkami v rokah. Prejeli so od poglavarja navodilo, da smejo izrabiti za svoj posel trenutke, ko bo barantanje ali na višku, ali pa, ko bodo izplačevali kupci kupljeno živino pri lesenih bajtah pod sejmiščem, katere uporabljajo Šentpetrani ob času romarskih shodov ter sejmov kot krčme. Prodajalcu ali kupcu je na svetogorskem sejmišču lahko z vso naglico izmakniti denar in pobegniti z blisakvico navzdol, kjer ga skrivajta globoko jarek in gozd od vseh strani, kamorkoli hoče pobegniti. Tako se je glasil tokrat načrt in lopovi so si ga tudi do-

bro zapomnili. Podali so se od raznih strani na Goro. Ker so dospeli na cilj predčasno, so bili še pri sejmski sv. maši, da bi jim bil po italijanskem roparskem načinu uspeh tem bolj zasiguran.

Krog desete in polenajste ure je bilo svetogorsko sejmišče natrpano razne štajerske ter hrvaške živine. Petičnih ter večjih kupcev je bilo dovolj, barantija se je razvila z vso živahnostjo, z običajnim tleskanjem v roke in kričanjem, kakor bi šlo za najhujši prepir ter kreg.

Guzajci so se pomešali med sejmarje, ogledovali živino, a še bolj kupce ter prodajalce, od katerih nobeni niso bili vajeni nepoštenosti, kaj še le večjih ropov na tolikanj slovitih svetogorskih sejmih. Vse se je gibalo pošteno prosto, ker nikdo niti slutil ni o kakih tatinsko roparskih mrežah, ki so bile vržene z vso sigurnostjo in nepričakovano. Trušč ter šunder je odmeval s sejmišča po globokih grabah, ko so začeli sejmarji upiti, tekati ter kazati proti gozdu prav na vrhu sejmiškega pobočja.

(Dalje prih.)